Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 215 787 van 25 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK**
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 oktober 2017 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 19 december 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 14 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***

U bent geboren op 1 november 1991 in de stad Al Hoceima in de gelijknamige provincie in Marokko. U heeft de Marokkaanse nationaliteit, bent Amazigh van etnie en soennitisch moslim. U woonde tot 2012 in de stad Al Hoceima en verbleef nadien tot uw vertrek uit Marokko met uw moeder in het huis van uw zus N.(…) in Beni Bouayach in de provincie Al Hoceima. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

U nam vanaf eind november 2016 deel aan de Hirak-betogingen voor de rechten van de Amazigh. Op 19 april 2017 vroeg u in het Spaans consulaat in Nador een visum om er te werken. U kreeg een toeristenvisum voor 6 maanden en vertrok op 13 of 14 mei 2017 naar Spanje. U werkte er een maand in de landbouw en nam tijdens uw verblijf in Spanje ook deel aan manifestaties van de Hirak-beweging. U keerde vervolgens in juli 2017 een tiental dagen terug naar Beni Bouaych en ging er opnieuw naar twee betogingen. In augustus 2017 verliet u Marokko definitief omdat u bang was gearresteerd te worden omwille van uw deelname aan de Hirak-betogingen.

Op 23 oktober 2017 reisde u van Spanje naar België om hier werk te zoeken. Op 19 mei 2018 werd u door de Belgische autoriteiten aangehouden voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en een dag later werd u overgebracht naar de gevangenis waar u verbleef tot 4 oktober 2018. U werd door de Dienst Vreemdelingenzaken weerhouden en naar het centrum voor illegalen in Merksplas overgebracht teneinde u van het grondgebied te verwijderen.

Uw repatriëring naar Marokko stond gepland op 17 oktober 2018, maar moest worden geannuleerd omdat u op 15 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U stelde bescherming aan te vragen omdat u de Marokkaanse autoriteiten vreest omwille van uw deelname aan de betogingen van de Hirak-beweging voor de rechten van de Amazigh. U voegde eraan toe dat u in België werk wilt vinden en hier een toekomst wilt uitbouwen.

U legde een attest van woonst uit Spanje voor ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

Op 22 november 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U tekende op 3 december 2018 hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 11 december 2018 de beslissing van het CGVS volgde.

U verblijft nog steeds in het centrum voor illegalen in Merksplas en diende op 19 december 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwijst hierbij opnieuw naar uw deelname aan de betogingen van de Hirak-beweging. U verwijst bij uw verzoek naar vier foto's op uw Instagramprofiel waarop u te zien bent met een Amazigh-vlag in Madrid.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet namelijk dat u de Marokkaanse autoriteiten vreest omdat u deelnam aan betogingen van de Hirak-beweging.

Er moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

Er werd vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming slechts twee dagen voor uw geplande repatriëring heeft ingediend terwijl u al sinds oktober 2017 in België verblijft, dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaarde dat u zich pas realiseerde dat het onveilig voor u werd bij uw terugkeer naar Marokko in juli/augustus 2017 maar dat u bij de registratie van uw verzoek met geen woord repte over deze terugkeer, dat u erin slaagde Marokko in- en uit te reizen met uw paspoort hetgeen erop wijst dat u niet geseind staat bij de autoriteiten én dat u de arrestatie van de leider van de Hirak-beweging niet correct kon situeren in de tijd hetgeen uw verklaarde betrokkenheid bij de beweging relativeert. Verder werd er ook op gewezen dat uw geloofwaardigheid werd ondermijnd omdat u, hoewel u aangaf dat er beelden en video's circuleren van u op Hirak-betogingen, u het naliet het CGVS deze beelden te bezorgen of concrete aanwijzingen te geven.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag verwijst naar vier foto's op uw Instagramprofiel waarop u te zien bent met een Amazigh-vlag in Madrid, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om de initiële appreciatie van uw asielrelaas te wijzigen. Deze foto's tonen dat u aanwezig was op een manifestatie in Madrid, maar vormen geenszins een bewijs dat u in Marokko door de autoriteiten geviseerd zou worden. Nadat deze foto's van de manifestatie in Madrid op uw instagramprofiel gezet werden (18 juni 2017), reisde u nog probleemloos met uw paspoort in en uit Marokko, hetgeen erop wijst dat u niet gezocht werd door de autoriteiten.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat hij er alles aan gedaan heeft om nieuwe stukken te bekomen die zijn vrees in Marokko aantonen. Zo legde hij

verschillende nieuwe foto's neer, die tevens openbaar gepubliceerd werden, waarop hij te zien is bij betogingen van de Hirak-beweging. Verzoeker meent dat hij hiermee duidelijk aantoont dat hij zich verzet tegen de Marokkaanse overheid. Waar in de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat hij na de publicatie van deze foto's nog naar Marokko kon reizen en dat hij niet geseind stond bij de Marokkaanse autoriteiten, merkt verzoeker op dat hij in juli naar Marokko reisde. De foto's werden gepubliceerd midden juni. Hij acht het dan ook perfect mogelijk dat de Marokkaanse overheid ten tijde van zijn aanwezigheid in Marokko nog niet op de hoogte was van zijn politieke standpunten. Verzoeker benadrukt nog dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn politieke activiteiten en zijn deelname aan betogingen niet betwist. Hij stelt dat hij thans dan ook een begin van bewijs heeft aangebracht van zijn vrees en de reden waarom hij niet kan terugkeren naar Marokko. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker nog het artikel *"Zal de bom ontploffen in Marokko"* van 27 juni 2018, waaruit blijkt dat aanhangers van de Hirak-beweging worden opgepakt en veroordeeld. Verzoeker hekelt dat hij er alles aan heeft gedaan om nieuwe stukken te bekomen om aan te tonen dat zijn problemen ernstig zijn doch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze nieuwe elementen zonder meer van de hand doet zonder hem ook maar ten gronde te horen en hem de kans te geven eventuele twijfels te weerleggen. Op deze manier maakt het Commissariaat-generaal het hem onmogelijk om op welke manier dan ook zijn problemen en zijn vrees aan te tonen, aldus verzoeker, die meent dat dit niet ernstig is.

Verzoeker besluit: *"Er dient aldus te worden vastgesteld dat verwerende partij in de bestreden beslissing het 'nieuw' karakter van de aangebrachte elementen niet heeft onderzocht. Het gaat dan ook niet op om - zonder verzoekende partij ook maar ten grote te horen - te besluiten dat er geen waarde kan gehecht worden aan deze verschillende nieuwe documenten.*
Verzoekende partij meent dat verwerende partij, zonder verzoekende partij te hebben gehoord, te snel en onvoorzichtig tot een negatieve beslissing is gekomen. Verwerende partij hecht geen geloof aan de problemen van verzoekende partij. Verzoekende partij legt thans bewijsstukken neer die een ander licht op de zaak werpen. Minstens dient aangenomen te worden dat verzoekende partij thans een <u>begin van bewijs aanbrengt</u> van haar politieke activiteiten en problemen. Verwerende partij hecht klaarblijkelijk geen belang aan de verklaringen en stukken die verzoekende partij verzameld heeft om de Belgische asielinstanties te kunnen overtuigen van haar vrees voor haar leven.
Verzoekende partij weet dan ook niet wat zij meer zou kunnen doen. Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de eerste asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd afgesloten. Dit is niet serieus.
Verwerende partij heeft zelfs niet de moeite genomen om verzoekende partij opnieuw ten gronde te horen.
Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.
Op die manier schendt de genomen beslissing ook de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Er zijn immers wel degelijk ernstige elementen naar voren gebracht die de toekenning van de vluchtelingenstatus verantwoorden."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.
De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.
De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker

om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.
Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.
De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
“ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van

bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St*. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede en huidige verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk een vrees voor vervolging door de Marokkaanse autoriteiten omwille van zijn deelname aan de betogingen van de Hirak-beweging voor de rechten van de Amazigh.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 22 november 2018 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat (i) hij laattijdig internationale bescherming verzocht met het oog om zijn nakende repatriëring uit te stellen of te verijdelen, (ii) hij initieel valse identiteitsgegevens had doorgegeven aan de Belgische autoriteiten, (iii) zijn verklaringen over zijn vrees voor de Marokkaanse autoriteiten omwille van zijn deelname aan de Hirak-betogingen niet geloofwaardig zijn gelet op a) hij initieel zijn terugkeer naar Marokko niet vermeldde om later te verklaren dat het juist bij zijn terugkeer was dat hij besliste Marokko te verlaten uit vrees voor de autoriteiten, b) het niet geloofwaardig is dat hij zo betrokken zou zijn bij de Hirak-beweging maar zich niet meer zou kunnen herinneren dat de leider reeds in de gevangenis zat toen verzoeker in de zomer van 2017 naar Al Hoceima terugkeerde en er bovendien nog deelnam aan betogingen, c) het niet geloofwaardig is dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen via facebook en whatsapp in contact stond met de Hirakbeweging, zich pas bewust werd van de situatie toen hij effectief terug in Marokko was, en (iv) hij zijn relaas op geen enkele manier staafde met documenten.

Deze beslissing werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 213 760 van 11 december 2018. In dit arrest werd als volgt gemotiveerd: *"(…) 2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.*
De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geenszins aantoont een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritiseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.
Zo vormt het gegeven dat verzoeker pas op 15 oktober 2018, twee dagen voor de geplande repatriëring, in België besloot internationale bescherming aan te vragen terwijl hij Marokko al in augustus 2017 verliet uit vrees voor de autoriteiten en hij sinds oktober 2017 in België verblijft, een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers

bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de bevoegde instanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker zich veilig waande in België, kan niet volstaan om verzoekers handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen.

Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat de vaststelling dat verzoeker initieel zijn terugkeer naar Marokko niet vermeldt om later te verklaren dat het juist bij zijn terugkeer was dat hij besliste Marokko te verlaten uit vrees voor de autoriteiten, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker werpt op dat hij geen grondig gehoor kreeg bij de DVZ en hij ervan uitging dat hij tijdens het gehoor op het CGVS uitgebreid zou kunnen ingaan op zijn problemen. Zijn betoog verklaart, noch rechtvaardigt echter het (tijdens het interview) op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke verzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de procedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Het feit dat verzoeker bij de DVZ nog niet werd bijgestaan door een advocaat, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker werd er bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem verwacht wordt dat hij "nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom" hij "bij (…) terugkeer problemen vreest of riskeert" en "in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft" (CGVS vragenlijst, p. 1). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van zijn terugkeer naar Marokko temeer het juist bij zijn terugkeer was dat hij besliste Marokko te verlaten uit vrees voor de autoriteiten. Dat verzoeker noch bij de vraag van de DVZ om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht, noch bij de vraag om een overzicht van zijn verblijfplaatsen sinds zijn eerste vertrek uit Marokko te geven (CGVS vragenlijst punt 5, dd.19/10/2018; verklaring DVZ punt 31 dd. 19/10/2018), enig gewag gemaakt heeft over deze terugkeer naar Marokko, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in de verklaringen zoals gedaan tijdens het gehoor op het CGVS hiertoe geen soelaas biedt.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor de Marokkaanse autoriteiten door zijn aanwezigheid op manifestaties van de Hirak-beweging, wordt verder onderbouwd door de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen via facebook en what's app in contact stond met de Hirak-beweging, zich pas bewust werd van de onveilige situatie voor manifestanten toen hij effectief terug in Marokko was, terwijl de leider Nasser Zefzafi en verschillende van zijn vrienden al gearresteerd werden vóór zijn terugkeer de zomer van 2017 (notities persoonlijk onderhoud 16 november 2018, p. 6) en uit informatie blijkt dat al honderden manifestanten gearresteerd werden in de periode mei-juli 2017. Het louter volharden in de eerder afgelegde verklaringen dat hij de ernst van de problemen en het gevaar voor zijn leven pas kon inschatten op het ogenblik dat hij terug in Marokko was, is niet van aard om het desbetreffende motief van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1 en § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.
In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (…)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.6. In het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming verwijst verzoeker opnieuw naar zijn deelname aan de betogingen van de Hirak-beweging. Hij verwijst bij zijn verzoek tevens naar vier foto's op zijn instagramprofiel waarop hij te zien is met een Amazigh-vlag in Madrid.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds genoegzaam werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vrees voor vervolging vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Met het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die zijn geloofwaardigheid alsnog kunnen herstellen.

Ook de verwijzing naar vier foto's op verzoekers instagramprofiel waarop hij te zien is met een Amazigh-vlag in Madrid kan de eerdere appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet wijzigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze foto's correct als volgt: *"Deze foto's tonen dat u aanwezig was op een manifestatie in Madrid, maar vormen geenszins een bewijs dat u in Marokko door de autoriteiten geviseerd zou worden. Nadat deze foto's van de manifestatie in Madrid op uw instagramprofiel gezet werden (18 juni 2017), reisde u nog probleemloos met uw paspoort in en uit Marokko, hetgeen erop wijst dat u niet gezocht werd door de autoriteiten."* Verzoeker brengt hier tegen in dat de foto's gepubliceerd werden midden juni 2017 en dat hij in juli van dat jaar naar Marokko reisde, zodat het perfect mogelijk is dat de overheid ten tijde van zijn aanwezigheid in Marokko nog niet op de hoogte was van zijn politieke standpunten. Hij brengt echter tot op heden niet het minste begin van bewijs bij waaruit kan blijken dat de Marokkaanse autoriteiten thans

wél op de hoogte zouden zijn van het bestaan van deze foto's, laat staan dat hij om deze reden zou worden geviseerd. Aangezien verzoeker op generlei wijze *in concreto* aantoont dat hij in geval van terugkeer naar Marokko problemen zou ondervinden met de Marokkaanse autoriteiten omwille van zijn deelname aan betogingen van de Hirak-beweging, is het in het verzoekschrift aangehaalde artikel *"Zal de bom ontploffen in Marokko"*, waaruit blijkt *"de kopstukken" / "activisten"* van de Hirak-beweging werden opgepakt en veroordeeld, *in casu* niet dienstig. Verzoeker toont immers niet aan dat hij het profiel heeft van een kopstuk van de beweging dan wel als activist gekend is door de Marokkaanse autoriteiten.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing kan verzoeker overigens bezwaarlijk ernstig volhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het 'nieuw" karakter van de door hem aangebrachte elementen niet heeft onderzocht. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

In zoverre verzoeker voorts stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alles naast zich neerlegt en meent zijn asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien zijn eerste verzoek om internationale bescherming negatief werd afgesloten, herhaalt de Raad dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd en wordt benadrukt dat aan de hand van eerdere beslissingen onderzocht kan worden of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker hekelt nog dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad wijst er te dezen op dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5*ter*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (…) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."*. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn

verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,	kamervoorzitter,
mevr. I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
I. VERLOOY	M.-C. GOETHALS